

Opinia

Stowarzyszenia Pracodawców i Pracowników Firm Bukmacherskich do projektu ustawy o zmianie ustawy o grach hazardowych z dnia 29 maja 2014

przedstawionego Stowarzyszeniu w ramach konsultacji społecznych
zawiadomieniem Ministra Finansów
sygn. AG8-0301-18/2014/JZJ/1 z dnia 5 czerwca 2014 r.

Stowarzyszenie Pracodawców i Pracowników Firm Bukmacherskich (dalej: „Stowarzyszenie” lub „Stowarzyszenie legalnych bukmacherów”) docenia fakt podjęcia przez Ministerstwo Finansów inicjatywy ustawodawczej w odniesieniu do gier hazardowych a także zaproszenia do konsultacji społecznych w przedmiocie oceny projektu ustawy o zmianie ustawy o grach hazardowych (dalej: Projekt).

Stowarzyszenie żywi jednak nadzieję, iż nadszedł wreszcie moment na poważną, merytoryczną i konstruktywną analizę dotychczas obowiązujących przepisów regulujących urządzenie zakładów wzajemnych na terenie Polski, w tym w szczególności ich konfrontację z obecną sytuacją legalnych firm bukmacherskich w kontekście agresywnie działających na Polskim rynku operatorów szarej strefy.

Liczymy, że owocem podjętej przez Ministerstwo Finansów inicjatywy ustawodawczej będzie przyjęcie rozwiązań prawnych, które poprawią warunki legalnie działających na terenie Polski firm bukmacherskich, poprawią ich konkurencyjność na zdominowanym przez szarą strefę rynku zakładów wzajemnych, pozwolą skutecznie ograniczyć działalność nierespektujących polskiego prawa zagranicznych operatorów zakładów bukmacherskich i związanych z tym procederem negatywnych skutków dla budżetu Państwa, zapewniając jednocześnie zrównoważony i odpowiedzialny społecznie rozwój tego segmentu rynku.

1.1. Obecna sytuacja na rynku zakładów bukmacherskich w Polsce.

Na wstępie naszego wystąpienia, pragniemy zaprezentować krótką charakterystykę obecnej sytuacji branży bukmacherskiej na terenie Polski. Stanowi ona podstawę do sformułowanej przez Stowarzyszenie opinii. Wyrażamy nadzieję, że okaże się pomocna w zrozumieniu stanowiska legalnej branży bukmacherskiej i przyjęcia jako zasadnych jej postulatów.

Po 4 latach obowiązywania ustawy o grach hazardowych (dalej także: „UGH”) jesteśmy dzisiaj świadkami bezprecedensowej sytuacji w skali całego kraju i wszystkich funkcjonujących w Polsce branż i sektorów rynku.

Z terenu Polski przez sieć Internet dostępna jest dzisiaj oferta ponad 150-ciu operatorów gier hazardowych, z tego tylko 4-ch legalnych (!), działających na podstawie zezwolenia Ministra Finansów. Jak łatwo wyliczyć legalna część rynku zakładów bukmacherski stanowi w stosunku do łącznej ilości działających na rynku polski podmiotów maksymalnie 2,5%.

Podmioty szarej strefy świadczą swoje usługi dla obywateli Polski przez sieć Internet, ignorując zupełnie polskie przepisy w zakresie gier hazardowych.

Dzieje się tak, gdyż nielegalni operatorzy jak i ich liczni polscy klienci, po mimo wydawałoby się nawet dość restrykcyjnych obostrzeń prawnych, są świadomi braku w Polsce ich skutecznej kontroli a także przeciwdziałania temu procederowi. Tym samym **jako „martwe” należy uznać przepisy ustawy o grach hazardowych zakazujące organizacji na terenie Polski gier hazardowych bez stosownego zezwolenia MF oraz ich reklamy**. W tym miejscu pragniemy przypomnieć, że Stowarzyszenie legalnych bukmacherów wielokrotnie wskazywało Ministerstwu Finansów setki przykładowych przypadków naruszenia prawa w zakresie organizacji gier hazardowych i ich reklam, a należy w tym miejscu zaznaczyć, że stanowi to tylko niewielki wycinek odbywającego się na terenie Polski procederu.

Szacuje się, że obroty nielegalnej branży bukmacherskich z zakładów z terenu Polski przewyższają obecnie 10-krotnie obroty firm legalnie działających (źródło: raport renomowanej firmy konsultingowej Roland Berger). **Stanowi to około 5mld złotych rocznie**, powodując tym samym istotny problem z punktu widzenia płynności finansowej Państwa, gdyż środki finansowe przeznaczane na nielegalne gry przez obywateli Polski przepływają tylko w jednym kierunku. Niestety pieniądze te omijają również budżet RP, powodując, że traci on z tytułu niezagospodarowanego podatku nawet 600 mln złotych. Traci na tym także polski sport ale i również odprowadzające w Polsce podatki legalne firmy bukmacherskie, dla których podmioty szarej strefy stanowią nieuczciwą konkurencję.

Źródło: Raport renomowanej firmy konsultingowej Roland Berger.

W tym miejscu nasuwa się pytanie, **czy to naprawdę możliwe aby rokrocznie aż 5 mld złotych wypływało z naszego kraju, bez żadnej kontroli i korzyści dla Polski?** Być może ktoś po raz kolejny będzie próbował podważyć wiarygodność tych danych, aby ostatecznie wskazać, że problemu nie ma, lub problem jest na tyle mały, że nie ma potrzeby podejmowania jakichś

szczególnej inicjatyw legislacyjnych, aby uzdrowić patologiczną sytuację na rynku gier hazardowych.

Niestety, obecnie jest już zbyt wiele dowodów na potwierdzenie olbrzymiej skali tego zjawiska.

Potwierdzeniem tego niechlubnego stanu rzeczy może być chociażby **ranking popularności stron Internetowych w Polsce, wyświetlanych wyłącznie z terenu RP** w ciągu ostatniego miesiąca. Ranking jest udostępniany przez www.alexacom, światowego lidera w zakresie analizy ruchu na stronach internetowych (dane zebrane w dniu 22.06.2014 r.).

Poz. w rankingu Alexa	Adres internetowy	Kraj, z którego działająca nielegalnie na terenie Polski firma hazardowa posiada licencję
112	bet365.com	Wielka Brytania
255	bet-at-home.com	Malta
327	betclik.com	Gibraltar
1196	sts.pl	Polska
1264	efortuna.pl	Polska
1680	pinnaclesports.com	Curacao
2007	expekt.com	Gibraltar
2639	betsson.com	Malta
2976	sportingbet.com	Malta / Wielka Brytania
3019	totolotek.pl	Polska
3546	betsafe.com	Malta
7586	redbet.com	Malta

Aby pokazać skalę zjawiska, dla porównania inne popularne w Polsce strony internetowe plasują się na następujących pozycjach:

- • tvn.pl - 160,
- • tvp.pl - 53,
- • sejm.gov.pl - 537,
- • legia.com - 980,
- • polsat.pl - 1310,
- • kprm.gov.pl - 3423,
- • pzn.pl - 2391.

Analogiczne statystyki, można potwierdzić na www.similarweb.com

Nie może więc nikt już w obecnej sytuacji twierdzić, że problemu nie ma, lub jego skala jest niewielka, lub też, że wielkość szarej strefy nie jest poparta wiarygodnymi danymi.

Skala zjawiska jest przerażająca, a organy państwowe mające stać na straży obowiązującego ustawodawstwa są bezradne w walce ze zmasowanym atakiem nielegalnych gier, reklam, różnego rodzaju promocji prowadzonych na tak szeroką skalę.

Służba Celna oraz inne organy państwa nie są przygotowane skutecznie przeciwdziałać temu procederowi. Postępowania są przewlekłe prowadzone i ostatecznie w znacznej części umarzane.

Podejmowane z kolei przez Służbę Celną profilaktyczne działania polegające na wysyłaniu do hostingodawców zawiadomień o naruszeniu zakazu reklamy zupełnie nie rozwiązują źródła problemu. Nawet jeśli w efekcie takich działań udaje się zamknąć stronę zawierającą niedozwoloną reklamę gier hazardowych to w jej miejsce powstaje „10” kolejnych. Więc pomimo, iż Stowarzyszenie docenia podejmowane w tym zakresie przez Służbę Celną działania, stwierdzamy, iż nie stanowią one skutecznego rozwiązania problemu.

Należy przy tym wskazać, że Służba Celna sprawująca nadzór nad tym sektorem rynku jest w pełni świadoma tej patologicznej sytuacji na rynku gier. W jednym z dokumentów MF pt. „Strategiczny Plan Kontroli” zatwierdzony w październiku 2012 r. przez min. Jacka Kapicę czytamy, cytuje: **„należy stwierdzić, że liczni zagraniczni bukmacherzy, którzy mają strony w języku polskim w sieci Internet i przyjmują zakłady graczy z Polski bez stosownego zezwolenia Ministra Finansów działają nielegalnie i łamią polskie prawo.”**

W obliczu tak jednoznacznych dowodów odnosimy wrażenie, że problem szarej strefy nie jest traktowany z należytą powagą.

Legalne firmy bukmacherskie czują się w takiej sytuacji bezradne i mają świadomość, że są coraz bardziej wypierane z polskiego rynku.

1.2. Ogólna ocena projektu.

Stowarzyszenie legalnych bukmacherów pomimo, iż pozytywnie ocenia proponowane w Projekcie rozwiązania, zwraca jednakowoż uwagę, iż **w kontekście zakładów wzajemnych zostały pominięte w nim najistotniejsze i niezbędne do wdrożenia regulacje z punktu widzenia interesu ekonomicznego państwa polskiego a także szeroko rozumianego interesu społecznego.** W szczególności chodzi o instrumenty prawne, które powinny stawić czoło olbrzymiemu problemowi jakim jest dzisiaj szara strefa operatorów gier hazardowych działających w sieci Internet na terenie RP bez respektowania polskich przepisów prawa. Brak też rozwiązań, zmierzających do polepszenia uciążliwych m.in. z powyższego powodu warunków prowadzenia na terenie Polski legalnej działalności zakładów wzajemnych.

Stowarzyszenie tym samym z olbrzymim zdumieniem i niezrozumieniem przyjmuje fakt nieuwzględnienia w Projekcie wydawałoby się tak oczywistych i pilnych do wdrożenia rozwiązań legislacyjnych zmierzających do zwiększenia praworządności w tym obszarze rynku jak i ochrony społeczeństwa przed negatywnymi skutkami nielegalnego hazardu organizowanego w sieci Internet. Zdziwienie legalnej polskiej branży bukmacherskiej jest tym większe, że olbrzymia skala tego zjawiska, negatywne skutki tego stanu faktycznego dla budżetu Państwa, polskiego społeczeństwa oraz legalnej części rynku – są doskonale znane regulatorowi rynku, co też Ministerstwo Finansów wielokrotnie podkreślało w swoich wystąpieniach i opracowaniach.

1.3. Uwagi do przedstawionej oceny skutków regulacji.

Stowarzyszenie ocenia jako zupełnie nietrafną i nie mającą żadnego odniesienia do realiów przedstawioną prognozę oddziaływania Projektu na podmioty zarządzające zakładami wzajemnymi przez sieć Internet.

W szczególności w ocenie Stowarzyszenia nie ma żadnych racjonalnych i faktycznych przesłanek, które mogłyby potwierdzić prognozy, iż samo tylko umożliwienie podmiotom zagranicznym prowadzenia na terenie Polski działalności w zakresie zakładów wzajemnych za pośrednictwem polskiego oddziału (bez konieczności posiadania na terytorium RP siedziby, jak dotychczas) wywoła następujące skutki :

- Wzrost liczby uczestników tego rynku.
- Wyrównanie szans konkurencyjnych polskich uczestników rynku.
- Zachęcenie podmiotów zarządzających gry hazardowe online do rejestracji na terytorium RP i dzięki temu poprawienie sytuacji polskich podmiotów sektora gier online, które do tej pory były mniej konkurencyjne w stosunku do podmiotów szarej strefy.
- Umożliwienie korzystania z obecnej oferty największych międzynarodowych firm bukmacherskich, na transparentnych zasadach w sposób legalny i poddanych warunkom prawa polskiego (w tym podatkowych), co powinno zwiększyć konkurencyjność rodzimych przedsiębiorców.

Bezspornym jest, że dotychczasowy obowiązek posiadania siedziby na terytorium Polski (a nie wyłącznie oddziału), nie stanowi żadnej rzeczywistej przeszkody, aby rozpocząć taką działalność na terenie RP. Potwierdzeniem takiej tezy są obecnie legalnie działające na terenie Polski podmioty, których właścicielami są międzynarodowe spółki działające w obszarze gier tj. Fortuna Group, Intralot, kiedyś również Tipsport czy Stanleybet. Tym samym w ocenie Stowarzyszenia sam **fakt umożliwienia prowadzenia działalności za pośrednictwem oddziału nie stanowi żadnej realnej zachęty do zalegalizowania tej działalności na terenie naszego kraju przez podmioty zagraniczne i respektowania obowiązującego tu prawa, jeśli inne istotne warunki zarządzania zakładami wzajemnymi w tym przede wszystkim system podatkowy nie ulegną zmianie.**

W tym miejscu warto przypomnieć, że podobne optymistyczne przewidywania odnośnie legalizowania podmiotów szarej strefy regulator rynku przedstawiał już przed wejściem w życie ustawy o zmianie ustawy o grach hazardowych otwierającej sieć Internet jako nowy kanał dystrybucji zakładów wzajemnych. Po kilku latach efekt jest taki, że żaden nowy operator zakładów bukmacherskich nie rozpoczął na terenie polski legalnej działalności bukmacherskiej w sieci Internet.

Stowarzyszenie nie może też zgodzić się z następującymi stwierdzeniami wskazanymi w „ocenie skutków regulacji” :

- *Podmioty lokalne znajdują się dodatkowo w korzystniejszym położeniu marketingowym, niż dopiero wchodzące na rynek przedsiębiorstwa zagraniczne.*
- *Dotychczasowa działalność krajowych podmiotów (m.in. w oparciu o działania sponsorskie polskich klubów sportowych), pozwoliła im na zbudowanie w społeczeństwie świadomości marki, wykreowanie i utrzymanie pozytywnego jej wizerunku.*

- *Wchodzące dopiero na rynek podmioty zagraniczne stają dopiero przed procesem budowania marki. Może to dodatkowo, skutkować zwiększonymi wydatkami na działania sponsorskie poprzez inwestowanie w polski sport, co dodatkowo powinno przyczynić się do poprawy kondycji finansowej polskich klubów sportowych.*

Pragniemy ponownie zauważyć, iż większość międzynarodowych firm bukmacherskich od wielu lat oferuje swoje usługi przez sieć Internet na terytorium Polski bez respektowania polskich przepisów prawa. Należy także zaznaczyć, iż większość z tych firm posiada utrwaloną na rynku polskim, mocną pozycję marketingową albowiem ich wizerunek od lat budowany jest poprzez powszechnie prowadzoną aczkolwiek niedozwoloną reklamę i promocję świadczonych usług.

Popularność nielegalnie działających na terenie Polski zagranicznych operatorów hazardowych obecnie niejednokrotnie znacznie przewyższa popularność krajowych podmiotów, na co w sposób jednoznaczny wskazują zaprezentowane w tym wystąpieniu statystyki alexa.com (strona 3) - światowego lidera w zakresie analizy ruchu na stronach internetowych.

Zdaniem Stowarzyszenia, jako przedwczesne należy również uznać stwierdzenie, iż „Dotychczasowa działalność krajowych podmiotów (m.in. w oparciu o działania sponsorskie polskich klubów sportowych), pozwoliła im na zbudowanie w społeczeństwie świadomości marki, wykreowanie i utrzymanie pozytywnego jej wizerunku.”

Pierwsze istotne umowy sponsorskie z polskimi klubami sportowymi zostały zawarte przez legalne firmy bukmacherskie w połowie 2013 roku. Jest to zatem stanowczo zbyt krótki okres, aby można było dokonać rzetelnej oceny „czy w ogóle” oraz „w jakim stopniu” działania sponsorskie wpłynęły na upowszechnienie, utrwalenie lub podniesienie renomy legalnych firm bukmacherskich.

2. Uwagi szczegółowe do Projektu.

2.1. Polityka odpowiedzialnej gry. Dotyczy - art. 14.4 oraz 15 f.

Stowarzyszenie legalnych bukmacherów zrzeszające 100% legalnie działających w sieci Internet na terenie Polski i odpowiedzialnych społecznie Firm Bukmacherskich¹ popiera ideę wdrożenia polityki odpowiedzialnej gry, z zastrzeżeniem rekomendacji wniesionej przez Stowarzyszenie do art. 15f Projektu .

Stowarzyszenie pragnie jednocześnie zauważyć, że legalne podmioty działając w sposób dobrowolny i bez żadnego prawnego przymusu wdrożyły już i stosują politykę odpowiedzialnej gry począwszy od dnia rozpoczęcia urządzania zakładów przez sieć Internet. Jesteśmy też przekonani, że organ nadzorujący rynek gier i zakładów wzajemnych w Polsce ma pełną świadomość tej praktyki.

W odniesieniu do tej procedury Stowarzyszenie rekomenduje doprecyzowanie zapisu art. 15f ust. 1 pkt 1 lit b, tiret trzeci, polegające na wskazaniu dodatkowych obowiązków podmiotu urządzającego zakłady przez sieć Internet poprzez konieczność:

¹ Star-Typ Sport Zakłady Wzajemne Sp. z o.o., Fortuna zakłady bukmacherskie Sp. z o.o., Wzajemne Zakłady Bukmacherskie Milenium Sp. z o.o. oraz Totolotek S.A.

1. Umieszczenia na stronie internetowej wykorzystywanej do urządzania gry hazardowej jednolitego oznaczenia słowno-graficznego, stanowiącego potwierdzenie posiadania zezwolenia wydanego przez Ministra Finansów RP na urządzanie tych gier. Wzór znaku oraz sposób jego umieszczenia na stronie internetowej, powinien zostać określony w drodze rozporządzenia przez ministra właściwego do spraw finansów publicznych.
2. Powiązania tego znaku przez podmiot urządzający gry hazardowej w sieci Internet z publikowanym na stronach internetowych Ministerstwa Finansów zezwoleniem udzielonym danemu podmiotowi, w ten sposób, że po kliknięciu na to oznaczenie uczestnik gry zostanie przekierowany na strony Ministerstwa Finansów, gdzie będzie mógł zweryfikować pozwolenie danego podmiotu na urządzanie gry hazardowej wskazującego jego zakres przedmiotowy oraz termin ważności.

Uzasadnienie proponowanej wyżej zmiany.

W obliczu bardzo częstych sytuacji, w których nielegalnie działający na terenie Polski internetowi operatorzy gier hazardowych wprowadzają w błąd polskich konsumentów przekonując ich, iż uczestnictwo w takich grach jest zgodne z przepisami prawa a środki pieniężne graczy bezpieczne, proponowane wyżej rozwiązanie będzie stanowiło dla potencjalnych uczestników legalnych gier online, nie budzące żadnych wątpliwości i szybko rozpoznawalne potwierdzenie, że podmiot legitymujący się takim oznaczeniem działa na podstawie wydanego przez Ministra Finansów zezwolenia. Możliwość weryfikacji na stornach Ministerstwa Finansów wydanego przez organ zezwolenia dodatkowo potwierdzi i uwiarygodni legalny status urządzającego zakłady.

Reasumując, reprezentowana przez Stowarzyszenie legalnie działająca branża bukmacherska ze zrozumieniem i akceptacją podchodzi do przedstawionej w pkt 15f Projektu propozycji wdrożenia polityki odpowiedzialnej gry, rekomendując jedynie jak wyżej potrzebę doprecyzowania rozwiązania w zakresie weryfikacji zezwolenia Ministra Finansów.

Jednocześnie Stowarzyszenie wyraża poważną obawę, że w sytuacji, jeśli równoległe Ustawodawca nie wprowadzi rozwiązań legislacyjnych skutecznie ograniczających działalność nielegalnych operatorów gier hazardowych w sieci Internet na terenie RP, wówczas narzucone w art. 15f obostrzenia zadziałają wyłącznie na korzyść podmiotów nielegalnie działających, którzy proponowanych obostrzeń nie stosują i nie będą stosowali.

2.2. Zdarzenia nierzeczywiste. Dotyczy - art. 31 ust. 1

W odniesieniu do wprowadzanego w art. 31 ust. 1 zakazu przyjmowania zakładów na „zdarzenia nierzeczywiste” Stowarzyszenie rekomenduje w szczególności konieczność zdefiniowania w Projekcie, co należy rozumieć pod pojęciem "zdarzeń nierzeczywistych", aby w przyszłości uniknąć błędów interpretacyjnych, które mogłyby narazić legalnie działające na rynku zakładów wzajemnych podmioty na ponoszenie negatywnych konsekwencji prawnych, w związku z niedoprecyzowaniem tego terminu.

Pod pojęciem „zdarzeń nierzeczywistych” mogą mieścić się rozmaite zdarzenia przyjmowane obecnie przez firmy bukmacherskie na podstawie zatwierdzanych przez Ministra Finansów regulaminów.

Mogą to być m.in. tzw. zdarzenia korespondencyjne będące fikcyjnymi meczami pomiędzy prawdziwymi drużynami, które w rzeczywistości nie grają przeciwko sobie. Wynik zakładu jest rozstrzygany w zależności od tego czy pierwsza drużyna z korespondencyjnego spotkania zdobędzie więcej bramek w meczu przeciwko swoim rzeczywistym rywalom, niż druga drużyna z korespondencyjnego spotkania w meczu przeciwko swoim rzeczywistym przeciwnikom.

Mogą to być również zdarzenia, na które przez wiele lat były i są obecnie przyjmowane zakłady w sposób określony w zatwierdzonych przez Ministra Finansów regulaminach i są to zakłady typu "sporty wirtualne". W tym przypadku należy wskazać, że podmiot zarządzający zakładami wzajemne nie jest podmiotem organizującym rozgrywki sportów wirtualnych, na które następnie zawierane są zakłady wzajemne typu Sporty Wirtualne.

Rozgrywki te są generowane przez system informatyczny o zamkniętej architekturze, który uniemożliwia jakąkolwiek ingerencję zewnętrzną. System informatyczny nie jest w posiadaniu Spółki, lecz w posiadaniu podmiotu zewnętrznego. Operator zakładów bukmacherskich, za pośrednictwem sprzętu informatycznego, który jest zlokalizowany w punktach przyjmowania zakładów, przeprowadza jedynie transmisję z rozgrywek wirtualnych. Transmisja odbywa się w czasie rzeczywistym (transmisja „na żywo”), analogicznie jak każda inna transmisja z rozgrywek sportowych w świecie realnym. Różnica jest jedynie taka, że rozgrywka odbywa się w świecie wirtualnym.

Zakłady wzajemne typu Sporty Wirtualne nie charakteryzuje losowość rozumiana jako nieprzewidywalność rezultatu (wyniku), oceniana z perspektywy grającego. Uczestnik gry zawierając zakład wzajemny nie dokonuje wyłącznie przypadkowego, a w szczególności losowego wyboru. Klient (gracz) odgaduje wynik zdarzenia (rozgrywki wirtualnej) na podstawie udostępnionych mu, określonych parametrów i czynników, w sposób analogiczny, jak ma to miejsce przy obstawianiu wyników np. rozgrywek piłkarskiej Ekstraklasy.

Podkreślić należy, że możliwość zawierania identycznych zakładów oferuje wiele firm bukmacherskich działających na rynku światowym, w tym na terytorium Unii Europejskiej.

Przykłady:

<http://www.bet365.com/home/FlashGen4/WebConsoleApp.asp?lng=21&cb=10881721668>
<http://sports.williamhill.com/bet/en-gb/virtualworld>
<http://games.ladbrokes.com/en/games/virtual-sports>
<https://www.bet-at-home.com/pl/games>
<http://www.skybet.com/category/virtual-sports>
<http://www.paddypower.com/bet/virtualsports>
<http://www.fortunawin.com/en/virtual-sports/How-to-play-virtual-sports/>

Dalsze więc różnicowanie in minus sytuacji branży bukmacherskiej, która legalnie prowadzi działalność na terytorium Polski, co jest wyjątkiem w stosunku do innych licznych zagranicznych konkurentów, nie znajduje żadnych podstaw. W ocenie Stowarzyszenia stanowi to przejaw arbitralnego ograniczania swobód i wolności dotyczących działalności gospodarczej, przepływu usług i zasad konkurencji na rynku Unii Europejskiej.

Zdaniem Stowarzyszenia nie ma więc żadnych uzasadnionych powodów aby wprowadzić zakaz przyjmowania zakładów na tego typu zdarzenia.

2.3. Kary. Dotyczy - art. 89 ust. 2 pkt 1

W odniesieniu do projektowanej zmiany w art. 89 Stowarzyszenie pragnie zwrócić w szczególności uwagę na dysproporcję w oddziaływaniu formy i wysokości ewentualnej kary na podmioty zarejestrowane na terytorium Polski w przeciwieństwie do tych nielegalnych.

Według Stowarzyszenia, w przypadku podmiotu działającego w oparciu o zezwolenie Ministra Finansów, organ ma dokładne informacje dotyczące wpłat graczy na konto spółki, wypłat związanych z wygranymi i wysokości należnego podatku od gier. Natomiast w przypadku podmiotu nielegalnego, działającego spoza granic RP, lub na jej terytorium, lecz bez stosownych zezwoleń, ustalenie wysokości wpłat od graczy jest niemożliwe. Podmioty nielicencjonowane nie płacą podatków od gier do budżetu Państwa a także i innych kosztów pośrednich takich jak koszty zezwoleń. Nikt także nie sprawuje kontroli nad usługami świadczonymi przez takie podmioty (brak kontroli nad oferowanymi gramami, zapisami regulaminów gier, przestrzeganie zasad odpowiedzialnej gry czy polityki przeciwdziałaniu braniu brudnych pieniędzy).

Dlatego też w przypadku podmiotu, który nigdy nie posiadał zezwolenia Ministra Finansów i nie starał się działać w oparciu o zasady regulowanego rynku gier hazardowych w Polsce, zdaniem Stowarzyszenia wskazana w projektowanym przepisie wysokość kary stanowiąca 300% opłaty, która zostałaby uiszczona za udzielenie koncesji jest w odniesieniu do takich podmiotów nie wystarczająco dotkliwa, zakładając bardzo prawdopodobną sytuację, w której brak możliwości ustalenia przychodów za kilkuletnie urządzenie zakładów w sieci Internet przez nielegalnie działającego operatora będzie skutkowało dla podmiotu karą 300% opłaty stanowiącej dzisiaj równowartość ok. 230tys. złotych. Taki poziom kary dla nielegalnych operatorów nie będzie stanowił ochrony dla podmiotów działających w oparciu o zezwolenia Ministerstwa Finansów i nie będzie ona wystarczająco dotkliwa, aby skłonić do zaniechania niezgodnych z polskim prawem działań. Podkreślić przy tym należy, iż nawet gdyby doszło do wymiaru kary na rzecz podmiotu organizującego zakłady online, zlokalizowanego poza granicami RP, jak również decyzja zostałaby doręczona to i tak dalece niepewne są możliwości jej egzekucji.

Jednocześnie Stowarzyszenie pragnie zwrócić uwagę, iż zgodnie z proponowaną treścią art. 89 ust. 1 pkt. 1 Projektu wysokość kary pieniężnej za urządzenie gier hazardowych bez zezwolenia ma wynosić *100% przychodu, w rozumieniu przepisów o podatku dochodowym od osób fizycznych albo przepisów o podatku dochodowym od osób prawnych, w przypadku, gdy wysokość tego obrotu będzie można ustalić* – tj. w przypadku podmiotu działającego legalnie na terytorium RP (w oparciu o zezwolenie Ministerstwa Finansów), raportującego Urzędowi Celnemu wysokość swojego obrotu w każdym miesiącu kalendarzowym.

Przy takim zapisie, w przypadku podmiotu legalnie działającego na rynku, wysokość potencjalnej kary byłaby wyższa niż dla podmiotu działającego w sposób uniemożliwiający ustalenie wysokości przychodu, co przeczy zasadzie równej konkurencji i może być traktowane, jako zachęta do działania w sposób nielegalny.

Przy czym, zdaniem Stowarzyszenia, ewentualna kara powinna być jedna a jej adresatem zawsze podmiot, prowadzący działalność hazardową bez wymaganego zezwolenia. Oparcie się w sposobie ustalania przychodu na raportach miesięcznych, przekazywanych do organów celnych, przeczy istocie dyspozycji propozycji normy, gdyż, jeżeli podmiot składa miesięczne raporty i są one przyjmowane przez właściwe organy nadzoru, to nie można powiedzieć, iż działa bez pozwolenia a przynajmniej zgody organów, wykluczającą przesłankę nielegalności t.j. działania bez pozwolenia.

Stowarzyszenie pragnie także zwrócić uwagę, iż Ustawodawca nie zawarł dotąd w ustawie o grach hazardowych legalnej definicji "przychodu uzyskanego z urządzanej gry". Wobec powyższego należałoby przyjąć, że "przychodem uzyskanym z urządzanej gry" są wpływy pieniężne podatnika uzyskane w określonym czasie. Suma wpłat stawek w określonym okresie czasu nie reprezentuje jednak w całości wpływów pieniężnych podatnika – czyli Spółki oferującej zakłady wzajemne bądź bukmacherskie w oparciu o zezwolenie Ministra Finansów. Stawki wpłacane przez graczy, obstawiających zakłady, nie stanowią w całości wpływów, przychodu podatników (tj. Spółek działających legalnie). Przychód tych Spółek jest to zgromadzona pula środków, która po nastąpieniu zdarzenia, którego dotyczył dany zakład wzajemny lub bukmacherski, zostaje rozdysponowana w ten sposób, że część tej puli przeznaczona jest na wypłatę wygranych – wraca do graczy, część jest odprowadzana, tytułem podatku od gier, na rzecz budżetu państwa, a dopiero ostatnia część stanowi przychód Spółki.

Przyjęcie, że z obowiązkiem uiszczenia kary pieniężnej z art. 89 ustawy o grach hazardowych wiąże się konieczność zapłaty całej kwoty z puli wpłat graczy oznaczałoby, że Spółka byłaby zobowiązana, poza zapłatą w ramach kary 100% swojego dochodu, także zapłaty tych środków, które już przekazała graczom w ramach wypłaty wygranych oraz tych, które już odprowadziła na rzecz Skarbu Państwa w ramach swoich zobowiązań podatkowych.

Nie można utracić z pola widzenia celu jakiemu służy kara pieniężna określona w art. 89. Kara ta nie stanowi represji za naruszenie prawa, ale jest formą zabezpieczenia przed możliwością wystąpienia negatywnych skutków takiego naruszenia poprzez brak wpływów z tytułu legalnie prowadzonej działalności w tym zakresie. Przy karach nierepresyjnych celem ich jest prewencja, ochrona, zabezpieczenie, a także – jak w przypadku kary z art. 89 ustawy o grach hazardowych – funkcja restytucyjna, uzupełniająca i rekompensująca straty Skarbu Państwa w zakresie braku wpływów z prowadzenia nielegalnej działalności w zakresie hazardu. W istocie można powiedzieć, że kara ta stanowi zastępcze spełnienie obowiązku podatkowego.

Biorąc pod uwagę powyższe, nie sposób zgodzić się z zasadnością wymierzenia kary w wielkości sumy wpłat graczy (przychodu netto). Takie określenie wysokości kary miałoby tylko uzasadnienie w sytuacji, gdyby podmiot urządzający gry bez zezwolenia nie stosował się do zasad wynikających z ustawy hazardowej tj. nie wypłacał graczom wygranych, jak też nie odprowadzał podatku od gier.

Dlatego też stowarzyszenie proponuje, aby przychód w przypadku spółek działających na terytorium RP i w przypadku, których możliwe jest ustalenie przychodu, przychód będący podstawą do wyliczenia ewentualnych kar był zdefiniowany, jako sprzedaż minus zrealizowane wypłaty do graczy minus podatek od gier odprowadzony zgodnie z wymogami prawa do Urzędów Celnych.

2.4 Hipoteka. Dotyczy art. 63 ust 3 pkt 3

Stowarzyszenie jest przeciwne projektowanej zmianie ustawy o grach hazardowych w zakresie wykreślenia jej pkt 3) w art. 63 ust. 3, co oznaczałoby wyłączenie możliwości złożenia zabezpieczenia finansowego w formie ustanowienia hipoteki.

W pierwszej kolejności należy zauważyć, że w celu zabezpieczenia roszczeń Skarbu Państwa oraz graczy wprowadzono wymóg posiadania przez podmiot urządzający zakłady wzajemne

odpowiednio wysokiego kapitału zakładowego. W przypadku podmiotów zarządzających zakłady wzajemne jest to kwota 2.000.000 PLN, w przypadku gier zarządzanych w kasynie 4.000.000 PLN.

Instytucja zabezpieczenia roszczeń przewidziana w art. 63 ust. 3 UGH jest swoistym wyjątkiem na gruncie ogółu regulacji związanych z działalnością koncesjonowaną. Nie przewiduje tego bowiem ani ustawa z 03.07.2002 r. – Prawo lotnicze, ani ustawa z 22.08.1997 r. o ochronie osób i mienia, ani ustawa z 10.04.1997 – Prawo energetyczne, ani ustawa z 22.06.2001 r. o wykonywaniu działalności gospodarczej w zakresie wytwarzania i obrotu materiałami wybuchowymi, bronią, amunicją oraz wyrobami i technologią o przeznaczeniu wojskowym lub policyjnym.

Jednocześnie ustawodawca przewiduje zabezpieczenie roszczeń Skarbu Państwa w postaci hipoteki, uznając to za skuteczne i pożądane narzędzie w takich aktach jak:

- Ustawa z 29.08.1997 r. – Ordynacja podatkowa (art. 34); zauważyć dodatkowo wypada, że ustawa ta jest stosowana jako właściwa do postępowań z zakresu UGH;
- Ustawa z 13.10.1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (art. 26);
- Ustawa z 29.06.1995 r. o obligacjach (art. 7).

Dla Stowarzyszenia nie jest zrozumiałe, dlaczego akurat w UGH miano by zrezygnować z tej bardzo powszechnej i aprobowanej w innych ustawach administracyjnych formy zabezpieczenia. Mowa jest bowiem o zabezpieczeniu, które obciąża stabilny składnik mienia – nieruchomości – niezależnie od tego, kto jest jej aktualnym właścicielem, jest wpisywane do publicznego rejestru (KW) i daje przywilej pierwszeństwa przed innymi wierzycielami właściciela nieruchomości w razie prowadzonej egzekucji. Z drugiej strony, obciążenie nieruchomości hipoteką nie powoduje ograniczenia w inwestycjach przedsiębiorcy, pozwalając na rozwój gospodarczy przy pełnym zabezpieczeniu interesów Skarbu Państwa i klientów.

Druga sprawa to odniesienie się do dość mocno hipotetycznego i abstrakcyjnego scenariusza, w którym jakaś spółka miałaby znaleźć się w sytuacji wymuszonej egzekucji istniejących wobec niej roszczeń indywidualnych bądź fiskalnych (sytuacja taka nigdy dotychczas nie miała miejsca). Innymi słowy, proponowana zmiana prowokuje dyskusję nad sensem w ogóle wprowadzenia tego typu wymogu zabezpieczenia roszczeń. Podobna regulacja nie znajduje zastosowania do innych przedsiębiorców na rynkach regulowanych, często osiągających znacznie wyższe obroty, zobowiązanych do uiszczania należności publicznoprawnych i posiadających szeroki krąg klientów – konsumentów. Brak jest zasadniczo uzasadnienia dla tak nierównego traktowania podmiotów znajdujących się w analogicznej sytuacji. Nadmienić jednocześnie trzeba, że kwoty zabezpieczenia są dla podmiotów zarządzających gry hazardowe znaczące i sięgają 1.200.000 PLN dla jednego ośrodka gier (kasyno).

Uzasadnienie noweli nie podaje *de facto* jakie są motywy proponowanych w tym zakresie zmian, poprzestając jedynie na stwierdzeniu, że: „Proponuje się rezygnację z formy zabezpieczenia hipotecznego i w związku z tym wprowadzenie przepisu przejściowego przewidującego obowiązek złożenia zabezpieczenia w ciągu 12 miesięcy w innej dopuszczalnej formie”. W tym miejscu Stowarzyszenie zauważa sprzeczność pomiędzy tekstem nowelizacji ustawy a treścią uzasadnienia w zakresie okresu przejściowego dla zmiany zabezpieczenia z hipotecznego na inne przewidziane po nowelizacji. Zgodnie bowiem z treścią art. 8 ust. 1 proponowanej ustawy

nowelizacyjnej „Złożone przed dniem wejścia w życie ustawy zabezpieczenia hipoteczne zachowują ważność do czasu ich zwolnienia”.

3. Postulaty Stowarzyszenia legalnych bukmacherów nie uwzględnione w Projekcie.

3.1. Wprowadzenie blokowanie stron nielegalnych operatorów i ich reklam, jako dodatkowych instrumentów prawnych przeciwdziałania szarej strefie gier hazardowych w Polsce.

Mając na uwadze poważny problem społeczny a także ochronę interesu ekonomicznego podmiotów działających legalnie działających na rynku gier i zakładów wzajemnych w Polsce (w tym również spółek Skarbu Państwa), która jest zgodna z ochroną interesów podatkowych budżetu Państwa, Stowarzyszenie przedstawia w załączeniu niniejszego wystąpienia projekt rozwiązań legislacyjnych, który pozwoli w naszej ocenie wyeliminować wskazane w niniejszym wystąpieniu zagrożenia, zapewniając jednocześnie zrównoważony i odpowiedzialny społecznie rozwój tego segmentu rynku.

Załącznik obejmuje projekt rozwiązań legislacyjnych wraz z uzasadnieniem w przedmiocie blokowania stron zawierających treści umożliwiające urządzenie gier hazardowych bez udzielonego przez MF RP zezwolenia lub uczestniczenie w tych grach, lub stanowiące niedozwoloną reklamę lub promocję albo informowanie o sponsorowaniu w rozumieniu ustawy z dnia 19 listopada 2009 r. o grach hazardowych (Dz. U. z 2009 r. Nr 1540, z późn. zm.).

Projekt zawiera rozwiązania przewidziane częściowo w pierwotnym projekcie nowelizacji ustawy o grach hazardowych (Projekt z dnia 13.11.2009 r. Ustawy o zmianie ustawy o grach hazardowych oraz niektórych innych ustaw). Tym niemniej, rekomendowana przez Stowarzyszenie propozycja zmian w niektórych aspektach w sposób istotny różni się od ówczesnego projektu, tak aby w należyty sposób uwzględnić zastrzeżenia, które w procesie konsultacji społecznych oraz uzgodnień międzyresortowych zostały zgłoszone przez różne podmioty i organy administracji państwowej, a które przyczyniły się do nieprzyjęcia poprzednich propozycji w zakresie, w jakim przewidywały one stworzenie Rejestru Stron i Usług Niedozwolonych.

W odróżnieniu od poprzedniego projektu, wprowadzającego instytucję Rejestru Stron i Usług Niedozwolonych dla różnego rodzaju stron internetowych lub usług niniejsza propozycja dotycząca rejestru stron internetowych podlegających blokowaniu dotyczy stron internetowych, które zawierają wyłącznie treści stanowiące naruszenie przepisów ustawy o grach hazardowych tj. niedozwoloną reklamę lub promocję bądź też umożliwiające urządzenie lub uczestniczenie w grach hazardowych prowadzonych bez zezwolenia udzielonego przez Ministra Finansów RP.

Wskazać w tym miejscu należy, że ten sposób walki z nielegalnym hazardem, usprawiedliwiony nadrzędnym interesem dobra publicznego, został wprowadzony w większości krajów UE (np. Francja, Estonia, Grecja, Niemcy, Włochy, Hiszpania) jak również znalazł poparcie w stanowisku Parlamentu Europejskiego przy okazji Rezolucji w sprawie gier hazardowych oferowanych w Internecie w obrębie rynku wewnętrznego, który:

„(...) zaleca wymianę między państwami członkowskimi najlepszych praktyk w zakresie środków egzekucyjnych, takich jak sporządzanie czarnych i białych list nielegalnych stron

internetowych oferujących usługi hazardowe i blokowanie dostępu do nich (...) oraz rozważenie możliwości blokowania transakcji finansowych, aby chronić konsumentów przed nielegalnymi operatorami."

Wierzymy, że wprowadzenie wysokich standardów na rynku usług gier hazardowych, które już obecnie obowiązują w wielu krajach europejskich, pozwoliłoby skutecznie walczyć ze zjawiskiem szarej strefy. Dzięki zmianom w ustawodawstwie w/w krajów w okresie zaledwie kilku lat szara strefa została maksymalnie zmniejszona z korzyścią dla przychodów budżetowych, zaś podmioty nielegalne zarejestrowały swoją działalność na terenie wspomnianych krajów.

Powyższe zagadnienie należy uznać za istotną kwestię z uwagi na ponoszone przez budżet Państwa straty z tytułu podatków oraz koszty społeczne związane z patologiami związanymi z grami hazardowymi online organizowanymi poza jakąkolwiek kontrolą organów Państwa.

Warto też podkreślić, że Polacy popierają walkę z nielegalnie działającymi witrynami hazardowymi. Jak wskazują badania przeprowadzone przez Millward Brown w marcu 2014 roku, zdecydowana większość Polaków (75 proc.) jest przekonana, że nielegalne witryny hazardowe powinny być blokowane, a zająć się tym powinny organy Państwa (77 proc. badanych). Aż 96% Polaków stoi na stanowisku, że osoby poniżej 18 roku życia powinny być chronione przed dostępem do hazardu w Internecie.

3.2. Zgody krajowych organizatorów. Dot. art. 31. ust. 2

Stosownie do art. 31 ust. 2 ustawy o grach hazardowych, podmiot posiadający lub ubiegający się o zezwolenie na prowadzenie zakładów wzajemnych lub zmianę jego warunków, dotyczące wyników sportowego współzawodnictwa ludzi lub zwierząt, obowiązany jest uzyskać zgodę krajowych organizatorów takiego współzawodnictwa na wykorzystanie jego wyników.

Należy podkreślić, iż wskazany wyżej przepis ustawy w szczególności nie wskazuje na odpłatny charakter takiej zgody. W praktyce jednak firmy bukmacherskie nie mają możliwości uzyskania takiej zgody bez uiszczenia na rzecz organizatorów zawodów sportowych wysokich opłat. W rezultacie tak funkcjonującego rozwiązania prawnego opłaty za korzystanie przez jeden sezon z wyników współzawodnictwa okazują się często wyższe niż opłaty pobierane przez Ministra Finansów za wydanie zezwolenia na prowadzenie działalności w zakresie zakładów wzajemnych. Tym samym przepis art. 31 ust. 2 ustawy stał się w praktyce funkcjonowania tego segmentu rynku gier dodatkowym wysokim zobowiązaniem finansowym nałożonym na firmy bukmacherskie, którego beneficjentem nie jest budżet Państwa, lecz niejednokrotnie prywatne organizacje sportowe. Jednocześnie w ustawie nie zostały określone żadne zasady określania wysokości żądanych przez organizacje sportowe opłat za wyrażenie zgody na wykorzystywanie wyników współzawodnictwa.

W konsekwencji firmy bukmacherskie zostały zobowiązane przepisem ustawy o grach hazardowych do wnoszenia opłat na rzecz organizacji sportowych według nieokreślonych i nieczytelnych zasad.

Oddzielną kwestią jest zasadność utrzymywania w ustawie o grach i zakładach wzajemnych obowiązku uzyskiwania zgody na wykorzystywanie wyników sportowego współzawodnictwa z punktu widzenia ogólnie dostępnego i publicznego charakteru tych

wyników. Wynik sportowego współzawodnictwa jest publiczną informacją masowo wykorzystywaną bez jakiegokolwiek zgody organizacji sportowych np. przez media w ramach prowadzonej przez nie działalności gospodarczej. Należy zauważyć, że firmy bukmacherskie nie są zobowiązane do wnoszenia jakichkolwiek opłat za wykorzystywanie wyników na rzecz zagranicznych organizatorów współzawodnictwa sportowego. W konsekwencji firmy bukmacherskie ze względu na obowiązujący w kraju system opłat często rezygnują z wprowadzania do swojej oferty zawodów sportowych rozgrywanych w Polsce na rzecz rozgrywek zagranicznych.

W tym samym czasie zakłady na zdarzenia objęte odpłatną zgodą krajowych organizatorów są w pełnym zakresie dostępne w ofercie nielegalnych bukmacherów internetowych na terenie Polski, których problem uzyskiwania zgód krajowych organizatorów i wnoszonych na ich rzecz opłat - nie dotyczy i tym samym ich oferta jest bardziej konkurencyjna z punktu widzenia polskiego uczestnika gry.

Mając na uwadze powyżej przedstawione argumenty należałoby uchylić przepis art. 31 ust. 2 ustawy o grach hazardowych i uwolnić legalnie działające firmy bukmacherskie od nieuzasadnionych zobowiązań finansowych. Jednocześnie należy zauważyć, iż relacje biznesowe między działalnością bukmacherską a sportem powinny być budowane na zasadzie dobrowolności w drodze legalnie dopuszczonego sponsoringu, tak jak obecnie jest to realizowane przez legalnie działające na terenie Polski firmy.

3.3. Dodatkowe postulaty Stowarzyszenia.

Ponadto Stowarzyszenie wnosi o przyjęcie w Projekcie wszelkich możliwych rozwiązań zmierzających do przywrócenia równowagi konkurencyjnej na zdominowanym przez szarą strefę polskim rynku zakładów wzajemnych a także poprawy warunków prowadzenia tej działalności.

W szczególności Stowarzyszenie wnosi o:

a) Racjonalizację systemu podatkowego.

Proponuję się zmianę stawki podatku od gier z 12% na 5 % od sumy stawek, lub alternatywnie zmiana podstawy opodatkowania i wprowadzenie 20% od dochodu z zakładów.

b) Złagodzenie restrykcyjnego zakazu reklamy dla zakładów wzajemnych poprzez m.in.:

- Zmianę definicji informowania o sponsorowaniu w sposób wskazujący na możliwość reklamy w zamian za sponsorowanie.
- Dopuszczenie reklamy na zewnątrz budynku, w którym mieści się punkt przyjmowania zakładów.
- Dopuszczenie możliwości sponsorowania przez legalne firmy bukmacherskie relacji sportowych.

c) Umożliwienie dokonywania płatności w zakładach wzajemnych organizowanych przez sieć Internet również za pośrednictwem karty płatniczej, jako powszechnego

**Stowarzyszenie Pracodawców i Pracowników
Firm Bukmacherskich**

środka płatniczego a także możliwości doładowania konta online i wypłaty wygranej gotówką w punktach przyjmowania zakładów.

- d) Skrócenie czasu rozpatrywania wniosku podmiotu zarządzającego zakłady wzajemne w przedmiocie zmiany treści regulaminu z 6 do 2 m-cy.
- e) Zmiana okresu ważności świadectwa zawodowego dla osoby pełniącej funkcję lub zajmującej stanowisko, z którym wiąże się obowiązek nadzorowania gier hazardowych z 3 lat na okres bezterminowy.

W imieniu
Stowarzyszenie Pracodawców i Pracowników
Firm Bukmacherskich,

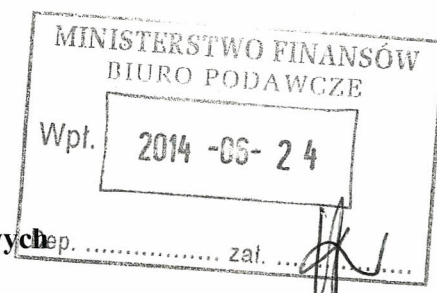
PREZES ZARZĄDU
STOWARZYSZENIA

Marta Kostka
Marta Kostka

STOWARZYSZENIE PRACODAWCÓW
I PRACOWNIKÓW FIRM BUKMACHERSKICH
ul. Widok 20, 00-023 Warszawa
KRS 0000350102
Sąd Rej. w Warszawie XII Wydz. Gosp. KRS

Wojciech, dzień 24.06.2014 r.

**Projekt zmian do
ustawy z dnia 19 listopada 2009 r. o grach hazardowych
(Dz. U. 2009, Nr 201, poz. 1540 ze zm.)**

Projekt dotyczy wprowadzenia mechanizmu blokowania stron internetowych zawierających treści umożliwiające urządzenie gier hazardowych bez udzielonego przez ministra właściwego do spraw finansów publicznych zezwolenia lub uczestniczenie w tych grach bądź też stanowiące niedozwoloną reklamę lub promocję albo informowanie o sponsorowaniu w rozumieniu ustawy z dnia 19 listopada 2009 r. o grach hazardowych (Dz. U. 2009, Nr 201, poz. 1540 ze zm.).

Projekt z dnia

**Ustawa
z dnia 2014 r.
o zmianie ustawy o grach hazardowych oraz niektórych innych ustaw**

Po art. 31 dodaje się nowy rozdział 4¹ w następującym brzmieniu:

Rozdział 4¹ Rejestr stron internetowych podlegających blokowaniu

- Art. 31¹.1. Tworzy się rejestr stron internetowych podlegających blokowaniu do nich dostępu z terytorium Rzeczypospolitej Polskiej – zwany dalej „Rejestrem”.
2. Rejestr organizuje, prowadzi oraz dokonuje w nim wpisów Prezes Urzędu Komunikacji Elektronicznej.
 3. Rejestr jest jawny, prowadzony jest w formie elektronicznej, dostępnej na stronie internetowej Prezesa Urzędu Komunikacji Elektronicznej.
- Art. 31².1. Strona internetowa, która zawiera treści stanowiące niedozwoloną reklamę lub promocję, lub zawiera niedozwolone informowanie o sponsorowaniu w rozumieniu niniejszej ustawy, lub umożliwia urządzenie lub uczestniczenie w grach hazardowych prowadzonych bez zezwolenia udzielonego przez ministra właściwego do spraw finansów publicznych podlega wpisowi do Rejestru.
2. Wpisowi do Rejestru podlega adres strony internetowej, każda jego modyfikacja uwzględniająca człon główny danej strony internetowej określony przez Prezesa Urzędu Komunikacji Elektronicznej oraz każda jego pochodna przekierowująca do tej strony internetowej.
- Art. 31³.1. Wpisu do Rejestru dokonuje Prezes Urzędu Komunikacji Elektronicznej na podstawie decyzji podjętej z urzędu lub na wniosek organu Służby Celnej.
2. Wpisem do Rejestru jest również zmiana informacji o stronie internetowej wpisanej do Rejestru lub wykreślenie strony internetowej z Rejestru.

3. Wykreślenie strony internetowej z Rejestru dokonywane jest na wniosek podmiotu uprawnionego do złożenia odwołania od decyzji Prezesa Urzędu Komunikacji Elektronicznej o wpisie strony internetowej do Rejestru.
4. Decyzji o wpisie do Rejestru Prezes Urzędu Komunikacji Elektronicznej z urzędu nadaje rygor natychmiastowej wykonalności.
5. Decyzja o wpisie do Rejestru wydana przez Prezesa Urzędu Komunikacji Elektronicznej w dacie jej wydania jest umieszczana na stronie internetowej Prezesa Urzędu Komunikacji Elektronicznej.
6. Pod adresem zablokowanej strony internetowej przedsiębiorca telekomunikacyjny zobowiązany do zablokowania strony umieszcza komunikat zawierający informację o blokadzie strony, wraz z odesłaniem do strony internetowej na której znajduje się Rejestr i decyzja o wpisie do Rejestru oraz pouczenie o trybie odwoławczym.
7. Decyzja o wpisie do Rejestru jest doręczana podmiotom uprawnionym do złożenia odwołania od decyzji Prezesa Urzędu Komunikacji Elektronicznej poprzez umieszczenie komunikatu, o którym mowa w ust. 5, pod adresem zablokowanej strony internetowej, a w przypadku decyzji o wykreśleniu strony internetowej z Rejestru poprzez umieszczenie decyzji na stronie internetowej Prezesa Urzędu Komunikacji Elektronicznej.

Art. 31⁴.1. Od decyzji Prezesa Urzędu Komunikacji Elektronicznej osoba uprawniona ma prawo skierować do Prezesa Urzędu Komunikacji Elektronicznej wezwanie do usunięcia naruszenia prawa w terminie do 14 dni od daty umieszczenia komunikatu, o którym mowa w art. 31³ ust. 5 pod adresem zablokowanej strony internetowej, a w przypadku decyzji o wykreśleniu strony internetowej z Rejestru od daty umieszczenia decyzji na stronie internetowej Prezesa Urzędu Komunikacji Elektronicznej.

2. Wniesienie do Prezesa Urzędu Komunikacji Elektronicznej wezwania do usunięcia naruszenia prawa powoduje wstrzymanie wykonania decyzji.
3. Prezes Urzędu Komunikacji Elektronicznej jest obowiązany rozpoznać wezwanie do usunięcia naruszenia prawa w terminie jednego miesiąca od jego otrzymania. W wyniku jego rozpoznania Prezes Urzędu Komunikacji Elektronicznej uchyla wydaną decyzję albo utrzymuje ją w mocy, w wyniku czego decyzja staje się ponownie natychmiast wykonana.
4. Od decyzji Prezesa Urzędu Komunikacji Elektronicznej wydanej po rozpatrzeniu wezwania do usunięcia naruszenia prawa osoba uprawniona ma prawo do odwołania do Sądu Okręgowego w Warszawie – sądu ochrony konkurencji i konsumentów w terminie do 14 dni od daty umieszczenia komunikatu, o którym mowa w art. 31³ ust. 5 pod adresem zablokowanej strony internetowej, a w przypadku decyzji o wykreśleniu strony internetowej z Rejestru od daty umieszczenia decyzji na stronie internetowej Prezesa Urzędu Komunikacji Elektronicznej.
5. Osobą uprawnioną do wniesienia wezwania do usunięcia naruszenia prawa oraz odwołania do Sądu Okręgowego w Warszawie – sądu ochrony konkurencji i

konsumentów jest osoba urządzająca gry hazardowe bez wymaganego zezwolenia, naruszająca zakaz niedozwolonej reklamy lub promocji, lub naruszająca zakaz informowania o sponsorowaniu w rozumieniu niniejszej ustawy.

- Art. 31⁵.1. Przedsiębiorcy telekomunikacyjni, w rozumieniu odrębnych przepisów, świadczący usługi dostępu do Internetu zobowiązani są do blokowania stron internetowych, które są wpisane do Rejestru.
2. Przedsiębiorca telekomunikacyjny, niezwłocznie, nie później jednak niż w ciągu 3 dni od wpisu danej strony do Rejestru lub utrzymania w mocy decyzji o wpisie strony do Rejestru, zobowiązany jest zablokować stronę internetową oraz umieścić na zablokowanej stronie komunikat, o którym mowa w art. 31³ ust. 5.
 3. Przedsiębiorca telekomunikacyjny, który nie wykona obowiązku, o którym mowa w ust. 1 i 2, podlega karze pieniężnej w wysokości do 3 % przychodu ukaranego podmiotu, osiągniętego w poprzednim roku kalendarzowym. Karę pieniężną nakłada Prezes Urzędu Komunikacji Elektronicznej po uprzednim wezwaniu przedsiębiorcy telekomunikacyjnego do wykonania obowiązku, wyznaczając mu termin 14 dni. Przepisy art. 209 i 210 ustawy z dnia 16 lipca 2004 r. Prawo telekomunikacyjne stosuje się odpowiednio.
 4. Przedsiębiorca telekomunikacyjny nie podlega karze, o której mowa w ust. 3, jeżeli dołożył należytej staranności celem zablokowania strony internetowej, w szczególności postępując się przy tym danymi uwidocznionymi w Rejestrze.

- Art. 31⁶ Przedsiębiorca telekomunikacyjny na wniosek osoby uprawnionej, o której mowa w art. 31⁴ ust. 5 zobowiązany jest do niezwłocznego zaprzestania blokowania strony internetowej:
- a) która została wykreślona z Rejestru,
 - b) objętej decyzją, w odniesieniu do której nastąpiło wstrzymanie rygoru natychmiastowej wykonalności lub rygor ten został uchylony.

- Art. 31⁷ Przedsiębiorca telekomunikacyjny, który zgodnie z postanowieniami ustawy blokuje stronę internetową wpisaną do Rejestru, nie ponosi odpowiedzialności za jakąkolwiek szkodę powstałą w związku z blokadą strony internetowej wpisanej do Rejestru.

- Art. 31⁸ Prezes Rady Ministrów w drodze rozporządzenia określi sposób prowadzenia Rejestru, zakres informacji objętych Rejestrem oraz wzór komunikatu, o którym mowa w art. 31³ ust. 5, mając na uwadze w szczególności zapewnienie wykonania obowiązku blokowania stron internetowych wpisanych do Rejestru przez przedsiębiorcę telekomunikacyjnego.

UZASADNIENIE

1. Proponowana zmiana nakierowana jest na wyegzekwowanie przestrzegania regulacji ustawy z dnia 19 listopada 2009 r. o grach hazardowych (Dz. U. 2009, Nr 201, poz. 1540 ze zm., dalej jako „UGH”) i ustawy z dnia 18 lipca 2002 r. o świadczeniu usług drogą elektroniczną (Dz. U. 2002, Nr 144, poz. 1204 ze zm., dalej jako „UŚUDE”). W szczególności dotyczy to przepisów, z których wynika zakaz urządzania zakładów wzajemnych przez Internet bez uprzedniego uzyskania zezwolenia Ministra Finansów Rzeczypospolitej Polskiej, uczestniczenia w takich zakładach (art. 29a UGH), niedozwolonej reklamy lub promocji albo informowania o sponsorowaniu (art. 29 UGH) oraz poddanie usług świadczonych drogą elektroniczną prawu polskiemu w przypadku, gdy usługa ta ma charakter transgraniczny (art. 3a¹ UŚUDE).

Obecnie wyżej wymienione przepisy pozostają martwą literą prawa w odniesieniu do podmiotów z siedzibą poza granicami Rzeczypospolitej Polskiej, które świadczą usługi objęte przepisami UGH. Taki stan rzeczy jest sprzeczny z przepisami UGH i UŚUDE.

2. Brak jakiegokolwiek kontroli nad nielegalną działalnością w zakresie gier hazardowych prowadzoną przez podmioty zagraniczne naraża Skarb Państwa na wielomilionowe straty z tytułu należności publicznoprawnych, w tym podatku od gier.

3. W rezultacie podmioty działające legalnie, zgodnie z przepisami UGH narażone są na nieuczciwą konkurencję ze strony podmiotów zagranicznych świadczących usługi w sieci Internet.

4. Dotychczasowy brak narzędzi do skutecznego ograniczenia powszechnego łamania polskich przepisów prawa przez niezarejestrowane w Polsce firmy hazardowe, stanowi zagrożenie dla konsumentów. Dopuszczenie urządzania zakładów wzajemnych w Internecie zostało obwarowane szeregiem ograniczeń mających na celu ochronę osób biorących w nich udział, takich jak weryfikacja ukończenia 18 roku życia przez uczestników zakładów czy zagwarantowanie państwu możliwości sprawowania skutecznej kontroli nad prowadzeniem takiej działalności (wymogi określone m.in. przez art. 15d UGH: wymogi zainstalowania urządzeń i przechowywania informacji dotyczących zakładów wzajemnych na terytorium państw określonych przez ich przynależność do określonych organizacji, obowiązek przeprowadzania transakcji wynikających z zakładów wzajemnych wyłącznie za pośrednictwem rachunków bankowych w określonych bankach i instytucjach). Wszystkie te i inne, zasadne przecież restrykcje, nie odnoszą obecnie skutku wobec podmiotów zagranicznych.

5. Wobec trwających prac nad zmianami w prawie otwierającymi możliwość prowadzenia działalności Totalizatora Sportowego w sieci Internet, również ten podmiot będzie zmuszony do walki z nieuczciwą konkurencją.

6. Wobec faktycznego nie przestrzegania przepisów UGH i UŚUDE niezrealizowane zostają fundamentalne cele, na których osiągnięcie nakierowane były przepisy tych ustaw, a to mianowicie przywołane już względy ochrony konsumentów, w tym ochrona obywateli przed uzależnieniem, walka z szarą strefą i praniem brudnych pieniędzy, ochrona przed oszustwami i przestępczością.

Wspomniane cele odpowiadają wymogom nadrzędnego interesu publicznego, wskazanym przez Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej m.in. w orzeczeniu wydanym w sprawie C-42/07, *Liga Portuguesa de Futebol Profissional, Bwin International Ltd przeciwko Departamento de Jogos da Santa Casa da Misericórdia de Lisboa* (względy ochrony konsumentów, przeciwdziałania oszustwom i nakłanianiu obywateli do nadmiernych wydatków związanych z grą, jak też ogólne względy zapobiegania zakłóceniom porządku publicznego). W podobnym duchu, opowiadając się za szerokimi uprawnieniami państw członkowskich co do determinowania prowadzonej przez nie polityki w omawianym zakresie, Trybunał wypowiadał się również w orzeczeniach w takich sprawach, jak C-186/11 i C-209/11, *Stanleybet International Ltd i inni oraz Sportingbet plc przeciwko Ypourgos Oikonomias kai Oikonomikon i Ypourgos Politismou*, C-46/08, *Carmen Media Group Ltd przeciwko Land Schleswig-Holstein, Innenminister des Landes Schleswig-Holstein*, C-447/08 i C-448/08, postępowania karne przeciwko Otto Sjöbergowi i Andersowi Gerdinowi czy C-258/08, *Ladbrokes Betting & Gaming Ltd, Ladbrokes International Ltd przeciwko Stichting de Nationale Sporttotalisator*.

7. Blokowanie stron internetowych jako mechanizm umożliwiający rzeczywiste wdrożenie zakazu urządzania gier hazardowych przez sieć Internet za wyjątkiem zakładów urządzanych na podstawie zezwolenia wydanego uprzednio przez Ministra Finansów Rzeczypospolitej Polskiej jest zgodny z prawem unijnym.

Jak bowiem wskazał Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej w cytowanym już orzeczeniu w sprawie C-42/07, sfera usług hazardowych na chwilę obecną nie podlega harmonizacji. Trybunał stwierdził, co następuje: **Państwo członkowskie jest więc uprawnione do stwierdzenia, że sama tylko okoliczność, iż prywatny podmiot gospodarczy oferuje zgodnie z prawem usługi z tego sektora przez Internet w innym państwie członkowskim, w którym ma siedzibę i w którym zasadniczo podlega już wymogom prawnym i kontroli ze strony właściwych organów tego państwa członkowskiego, nie może być uznana za wystarczającą gwarancję ochrony krajowych konsumentów przed niebezpieczeństwem oszustwa i przestępczości w świetle trudności, jakie mogą napotkać w tym kontekście organy państwa członkowskiego siedziby przy ocenie profesjonalnych walorów i prawości takiego podmiotu.**

Podobny pogląd został wyrażony w Rezolucji Parlamentu Europejskiego z dnia 15 listopada 2011 r. w sprawie gier hazardowych oferowanych w Internecie w obrębie rynku wewnętrznego (2011/2084(INI), w której w punkcie 14 wyrażono opinię, iż (cyt.) *zasada wzajemnego uznawania zezwoleń na rynku gier hazardowych nie ma zastosowania.*

8. Zmiany do UGH przewidziane przez niniejszy projekt polegają na wprowadzeniu rejestru stron podlegających blokowaniu z uwagi na zawarte w nich treści umożliwiające urządzenie gier hazardowych bez udzielonego przez ministra właściwego do spraw finansów publicznych zezwolenia lub uczestniczenie w tych grach bądź też stanowiące niedozwoloną reklamę lub promocję albo informowanie o sponsorowaniu w rozumieniu UGH. Rejestr taki prowadzony byłby przez Prezesa Urzędu Komunikacji Elektronicznej, który to podmiot, z uwagi na posiadane kompetencje, fachową wiedzę i dysponujący odpowiednią strukturą organizacyjną, jest w sposób szczególny predestynowany do pełnienia takiej funkcji.

Wpis do rejestru dokonywany byłby na wniosek:

- a) organu Służby Celnej (zgodnie z art. 9 ustawą z dnia 27 sierpnia 2009 roku o Służbie Celnej organami Służby Celnej są: minister właściwy do spraw finansów publicznych, Szef Służby Celnej, dyrektorzy izb celnych, naczelnicy urzędów celnych), które to organy posiadają kompetencje w zakresie kontroli zgodności z prawem prowadzenia działalności w zakresie gier hazardowych lub też z urzędu,
- b) po powzięciu przez Prezesa UKE wiadomości o funkcjonowaniu strony zawierającej niedozwolone treści na przykład w wyniku informacji otrzymanej od podmiotów takich jak stowarzyszenia bukmacherskie czy też podmioty legalnie prowadzące działalność w zakresie gier hazardowych.

Z chwilą wpisu do rejestru danej strony internetowej, przedsiębiorcy telekomunikacyjni świadczący usługi w zakresie dostępu do Internetu zobowiązani są do blokowania tej strony.

Proponowana zmiana przewiduje delegację ustawową dla Prezesa Rady Ministrów do określenia sposobu prowadzenia i upublicznienia rejestru przy uwzględnieniu koniecznego zakresu zawartych w nim danych, jak również sposobu blokowania stron internetowych w drodze rozporządzenia.

9. Projekt zawiera rozwiązania przewidziane częściowo w pierwotnym projekcie nowelizacji ustawy o grach hazardowych (Projekt z dnia 13.11.2009 r. Ustawy o zmianie ustawy o grach hazardowych oraz niektórych innych ustaw). Tym niemniej, niniejsza propozycja zmian w niektórych aspektach w sposób istotny różni się od ówczesnego projektu, tak aby w należyty sposób uwzględnić zastrzeżenia, które w procesie konsultacji społecznych zostały zgłoszone przez różne podmioty, a które przyczyniły się do nieprzyjęcia poprzednich propozycji w zakresie, w jakim przewidywały one stworzenie Rejestru Stron i Usług Niedozwolonych. W tym zakresie należy wskazać przede wszystkim na następujące odmienności.

9.1. W odróżnieniu od poprzedniego projektu, wprowadzającego instytucję Rejestru Stron i Usług Niedozwolonych dla różnego rodzaju stron internetowych lub usług niniejsza propozycja dotycząca rejestru stron internetowych podlegających blokowaniu dotyczy stron internetowych, które zawierają wyłącznie treści stanowiące niedozwoloną reklamę lub promocję lub niedozwolone informowanie o sponsorowaniu w rozumieniu UGH, bądź też umożliwiające urządzenie lub uczestniczenie w grach hazardowych prowadzonych bez zezwolenia udzielonego przez ministra właściwego do spraw finansów publicznych

(poprzedni projekt dotyczył blokowania stron internetowych, które zawierały treści propagujące faszystowski lub inny totalitarny ustrój państwa, treści pornograficznych z udziałem małoletniego, treści pornograficznych związanych z prezentowaniem przemocy lub posługiwaniem się zwierzęciem, treści pornograficznych zawierających wytworzony lub przetworzony wizerunek małoletniego uczestniczącego w czynności seksualnej, treści, których prezentowanie umożliwia podstępne wprowadzenie w błąd, w celu osiągnięcia korzyści majątkowych, poprzez wyłudzenie informacji mogących służyć do dokonania operacji finansowych bez zgody dysponenta środków finansowych oraz treści stanowiących niedozwoloną reklamę lub promocję albo informowanie o sponsorowaniu w rozumieniu ustawy o grach hazardowych lub umożliwiającących urządzenie gier hazardowych bez udzielonego zezwolenia lub uczestniczenie w tych grach).

Z tego też względu proponuje się wprowadzenie zmian jedynie do UGH, a nie, jak to było w poprzednim projekcie, do ustawy Prawo telekomunikacyjne. Proponowane zmiany są bowiem ściśle związane rzeczowo z materią regulowaną przez UGH.

9.2. Tak jak w poprzednim projekcie, obowiązek prowadzenia rejestru spoczywać ma na Prezesie Urzędu Komunikacji Elektronicznej, z uwagi na wspomniane już fachowe kwalifikacje tego podmiotu.

Wpis do rejestru następować będzie nie tylko na żądanie określonych podmiotów (w niniejszym projekcie są to organy Służby Celnej), ale również z urzędu, w oparciu o posiadane przez Prezesa UKE informacje.

Modyfikacja w stosunku do treści pierwotnego projektu ma w tym przypadku na celu stworzenie ścieżki umożliwiającej interwencję podmiotów zainteresowanych (a zatem przede wszystkim działających legalnie w sektorze spółek, narażonych na nieuczciwą konkurencję ze strony podmiotów nie posiadających zezwolenia polskiego MF). Spółki takie, zawiadamiając Prezesa UKE, działać będą również w interesie Skarbu Państwa. Takie uregulowanie niewątpliwie usprawni procedurę dokonywania wpisów do rejestru.

9.3. Projekt przewiduje nadawanie decyzji Prezesa Urzędu Komunikacji Elektronicznej rygoru natychmiastowej wykonalności, co ma się przyczynić do zapewnienia skuteczności postępowania. Nie oddziałuje to jednak negatywnie na możliwości kwestionowania ww. decyzji, o czym mowa w następnym punkcie uzasadnienia.

9.4. W odpowiedzi na wątpliwości zgłaszane podczas konsultacji społecznych a dotyczące możliwości kwestionowania wpisu do rejestru danej strony internetowej, projekt przewiduje, że o wpisie postanawia Prezes UKE w drodze decyzji.

Podmiot, którego bezpośrednio dotyka decyzja Prezesa Urzędu Komunikacji Elektronicznej będzie miał możliwość skierowania do tego organu wezwania do usunięcia naruszenia. Skierowanie takiego wezwania będzie powodowało automatyczne wstrzymanie wykonania decyzji. W razie wydania przez Prezesa Urzędu Komunikacji Elektronicznej decyzji odmawiającej zadośćuczynienia żądaniu podmiotu, decyzja o wpisie do Rejestru podlega

natychmiastowemu wykonaniu. O ewentualnym późniejszym wstrzymaniu wykonania decyzji może orzec sąd na zasadach ogólnych. Taka konstrukcja postępowania bez wątpienia przyczyni się do zabezpieczenia uzasadnionych interesów podmiotów dotkniętych decyzjami, w szczególności ma na celu zapobieżenie ponoszenia przez te podmioty strat finansowych w związku z bezzasadnym zablokowaniem ich stron internetowych, jakkolwiek kształt postępowania daje asumpt do postawienia tezy, że w praktyce takie przypadki nie będą występować wcale albo będą one niezmiernie rzadkie. Zachowana zostaje również możliwość kwestionowania decyzji jeszcze na etapie postępowania przed organem.

Koniecznym uzupełnieniem jest zapewnienie możliwości kontroli decyzji wydawanych przez Prezesa Urzędu Komunikacji Elektronicznej przez niezawisły sąd. Od decyzji Prezes Urzędu Komunikacji Elektronicznej wydanej po rozpatrzeniu wezwania o usunięcie naruszenia przysługiwać będzie odwołanie do Sądu Okręgowego w Warszawie – sądu ochrony konkurencji i konsumentów, przy czym procedura odwoławcza uregulowana jest w przepisach działu IVd kodeksu postępowania cywilnego.

Z uwagi na przewidywane trudności z doręczaniem decyzji podmiotom zagranicznym, projekt nowelizacji przyjmuje, że momentem doręczenia decyzji jest zablokowanie strony przez przedsiębiorcę telekomunikacyjnego poprzez umieszczenie komunikatu na stronie internetowej, który w języku polskim (opcjonalnie, dodatkowo komunikat w języku angielskim) będzie informował o tym, że strona została zablokowana z uwagi na naruszenie UGH (dokładna treść komunikatu zostanie określona w rozporządzeniu Prezesa Rady Ministrów). Takie uregulowanie zapobiega sytuacji, w której w istocie niemożliwe jest doręczenie decyzji, co wiązałoby się m.in. z rzeczywistą niemożnością skorzystania z procedury odwoławczej. Jednocześnie gwarantuje, że w przypadku kwestionowania decyzji Prezesa UKE będą weryfikowane przez niezawisły sąd, a dodatkowo będzie to sąd, który z uwagi na zakres spraw przekazanych mu przez ustawę posiada szczególne kompetencje i wiedzę w odniesieniu do kwestii ochrony konkurencji i konsumentów.

9.5. W stosunku do pierwotnego projektu w niniejszej propozycji dokonano rozszerzenia gwarancji zabezpieczających interesy przedsiębiorców telekomunikacyjnych obciążonych obowiązkiem blokowania stron internetowych wpisanych do Rejestru, o czym mowa w punkcie 10. uzasadnienia.

9.6. W stosunku do pierwotnego projektu w niniejszej propozycji dokonano rozszerzenia gwarancji zabezpieczających interesy podmiotów bezpośrednio dotkniętych przez blokowanie stron, o czym mowa w punkcie 11. uzasadnienia.

10. Przewidywane zmiany nie nakładają nadmiernych obciążeń na przedsiębiorców telekomunikacyjnych świadczących usługi dostępu do Internetu, bowiem ich zobowiązanie ogranicza się do starannego działania w kierunku zablokowania stron internetowych zawierających niedozwolone treści i z tego powodu decyzją Prezesa UKE wpisanych do rejestru.

Przedsiębiorcy tacy nie będą narażeni na sankcje finansowe w przypadku, gdy mimo podjętych przez nich działań, przy wykorzystaniu informacji z rejestru stron internetowych podlegających blokowaniu, dojdzie do obejścia podjętych zabezpieczeń. Nie będą również mogli zostać pociągnięci do odpowiedzialności za ewentualne szkody będące rezultatem realizacji przez nich obowiązku blokowania stron internetowych. Podkreślić należy również, że kara pieniężna może być nałożona przez Prezesa UKE dopiero po uprzednim bezskutecznym wezwaniu przedsiębiorcy telekomunikacyjnego do zablokowania danej strony internetowej. Projekt określa również minimalny okres, jaki Prezes UKE jest zobowiązany wyznaczyć w wyżej określonym wezwaniu. Nie ma zatem niebezpieczeństwa, że na przedsiębiorcę telekomunikacyjnego zostałaby nałożona kara w wyniku jego przeoczenia zmian w Rejestrze dostępnym na stronie internetowej Prezesa UKE. Propozycja zawiera więc mechanizmy stanowiące adekwatne zabezpieczenie dla interesów wspomnianych przedsiębiorców.

11. Podmiotom, które prowadzą działalność przy użyciu strony internetowej podlegającej blokowaniu w związku z obecnymi na niej treściami niedozwolonymi i wpisem do rejestru, zostały zapewnione odpowiednie gwarancje ochrony ich praw.

Wpis do rejestru następuje na podstawie decyzji wydanej przez Prezesa UKE, wobec czego dany podmiot ma otwartą ścieżkę odwoławczą zgodnie z regulacjami kodeksu postępowania cywilnego (odwołanie przysługuje do Sądu Okręgowego w Warszawie - sądu ochrony konkurencji i konsumentów) oraz modyfikacjami przewidzianymi przez projekt. Ponadto podmioty te, w razie dokonania prawnego uregulowania swojej działalności (uzyskanie zezwolenia Ministra Finansów Rzeczypospolitej Polskiej), są uprawnione do wystąpienia do Prezesa UKE z wnioskiem o wykreślenie strony internetowej z Rejestru, a pozytywna decyzja Prezesa UKE w tym zakresie będzie skutkowałą aktualizacją po stronie przedsiębiorcy telekomunikacyjnego obowiązku niezwłocznego odblokowania strony internetowej.

12. Wprowadzenie omówionych zmian będzie skutkowało zwiększeniem wpływów podatkowych (podatek od gier) oraz pozapodatkowych (opłaty za udzielone zezwolenia na prowadzenie działalności w zakresie gier hazardowych przez sieć Internet). Ponadto niewątpliwie przyczyni się on do realizacji kluczowych celów związanych z ochroną konsumentów i zapewnieniu porządku publicznego, które powinny mieć priorytetowe znaczenie w demokratycznym państwie prawnym. Z tego względu proponowane zmiany są konieczne i uzasadnione.